

Habibův příběh

Habib uprchl z Afghánistánu a podnikl nebezpečnou cestu do Spojeného království, když překonal kanál La Manche na malém člunu. Doufá, že se znovu setká se svou ženou a dvěma malými dětmi.

Z Afghánistánu jsem odešel v roce 2021, protože jsem se bál, že až přijde Tálibán, zabije mě. Odjel jsem dva týdny před příchodem Tálibánu, všude se hodně bojovalo.

Když jsem byl v Afghánistánu, pracoval jsem pro rozvojovou a vzdělávací organizaci, vydávali jsme učebnice pro afghánské děti. Byl jsem v Kábulu, než se tam Tálibán dostal k moci.

Tálibán mi kvůli mé práci poslal varovný dopis. Mysleli si, že vydáváním nemuslimských knih vymýváme dětem mozky pro demokracii – knihy byly od britské společnosti, takže se domnívali, že nejsou dobré pro afghánské děti.

Nemohl jsem jít do své vesnice, jinak by mě zabili. Představte si, jaký je váš život, když nemůžete jít do vlastního domu. Situace byla velmi nebezpečná.

Moje žena se rozhodla, že musím opustit Afghánistán. Řekla mi – alespoň budeš naživu.

Moje žena a děti tam stále jsou. Mám dvě děti, druhou dceru jsem ještě ani nepoznal. Přijel jsem do Spojeného království ve stejný den, kdy se narodila.

Cesta sem byla stoprocentně nebezpečná. Někdy jsme tři nebo čtyři dny nejedli, jedli jsme jen listí na stromech. Někdy jsme šli pěšky, někdy jsme jeli autem, neznali jsme cestu, všechno bylo v rukou agentů. Když řekli sednout, sedli jsme si, když řekli vstát, vstali jsme, když řekli utéct, utekli jsme. Byli jsme pod jejich kontrolou. Ublížovali nám, nadávali nám, nechovali se k nám jako k lidem. Když jsem byl na cestě, viděl jsem spoustu lidí, kteří se snažili dostat za svými rodinami do Evropy. Báli jsme se převaděčů, ale také vojáků a policie v jiných zemích, například v Íránu nebo Turecku – ti vás mohli zabít. Ženy a mladší chlapci byli někdy znásilňováni. Cesta mi trvala asi čtyři nebo pět měsíců.

Přes kanál jsem se dostal lodí. Loď byla vyrobena pro pět až osm lidí, nás bylo přes třicet. Nevěděli jsme, jestli se sem dostaneme v pořádku, nebo ne. Chci poděkovat britským silám, které nás zachránily, protože kdyby to neudělaly, možná bych tu dnes nebyl.

Když jsem přijel poprvé, požádal jsem o azyl. Odvezli mě do detenčního centra. Dali mi pět liber a také telefon a SIM kartu. Zavolal jsem domů, abych jim řekl, že jsem přijel sem do Spojeného království. Po přeplutí vody jsem byl v šoku. Byl jsem opravdu unavený.

Zavolal jsem domů. Řekli mi, že moje žena je v nemocnici. Dítě se narodilo císařským řezem, takže moje žena nebyla schopná mluvit.

Je těžké žít bez rodiny, sám. Bydlel jsem v různých hotelech a ve společném domě. Všechno je velmi drahé, bylo opravdu těžké zvládnout celý týden. Zvládli jsme jen tak tak nakoupit jídlo, nic jiného jsem si pro sebe koupit nemohl.

Vím, že je pro vládu těžké podporovat všechny uprchlíky, ale kdyby nám dali pracovní povolení, mohli bychom vládě pomoci s podporou!

Jsem mladý, mám energii pracovat a žít se sám, chtěl jsem studovat a také pracovat.

Někdy mám pocit, že nemám nikoho. Je to opravdu těžké i pro mou rodinu. Moje žena nesmí jít sama ven, dokonce ani pro sušené mléko pro děti, musí o něj požádat někoho jiného.

Dělám tu pro ně, co můžu. Volám jim po telefonu. Děti jsou malé, nerozumějí tomu. Moje první dcera, když to zvedne, její první slova jsou 'kde jsi, kde jsi? Pojd'! Někdy mi manželka říká, že se ptá - 'každý má otce, kde je ten náš? V Afghánistánu není svoboda slova, málo ženských práv, nic.

Po dvou letech mi zavolal právník a řekl mi, že jsem získal status uprchlíka.

Když jsem byl žadatelem o azyl, necítil jsem se jako člen společnosti, ale v den, kdy jsem dostal rozhodnutí, se to změnilo. Když mi zavolali, byl jsem v nákupním centru. Bylo to úžasné. Nejdřív jsem mu nevěřil.

Vyhodili mě z mého ubytování. Dali mi asi 14 dní, řekli, že musíte odejít, nebo vyměníme zámky. Řekli mi, abych si vzal věci do jídelny, a vyměnili mi zámky na pokoji. Dvě noci jsem spal v jídelně.

Teď bydlím u kamaráda. Je to velmi těžké, protože tam není místo. Abych byl upřímný, když mají hosty, spím někdy v autě. Hodně mi pomohl, je to dobrý člověk. A teď už můžu pracovat, mám práci.

Když jsem získal status, chtěl jsem si přivést rodinu, manželku a dvě dcery. Požádal jsem ministerstvo vnitra. Trvalo asi šest měsíců, než jsem pro své děti získal afghánské pasy. Afghánské úřady se na mě neustále ptaly – kde je otec toho dítěte? Moje žena musela každý den chodit a čekat – stres na ni působí.

Nemohu najít právníka, který by podal žádost o sloučení rodiny. Nevím, jak dlouho to bude trvat. Chápete, manžel a manželka lidé se dozvídají, že sem přijíždíme kvůli dávkám. Nedokážou si představit, že by někdo musel opustit svou vlastní zemi. Ale vaše země je vaše země, kde žijete, kde jste se narodili. Všude jsou dobří a špatní lidé. Většina Afghánců je dobrá, a kdyby nebyla válka, kdyby nebyl Taliban, nikdy bychom sem nepřišli. Nesuďte všechny Afghánce podle jednoho špatného člověka – pokud někdo udělá něco špatného, je to jeho vina, ne všech Afghánců.

Doufám, že mi dají šanci přivést i mou rodinu, a doufám, že jednou udělám něco dobrého pro Brity, pro Anglii.

Pokud existuje legální způsob, jak mohou lidé přijít a jak se mohou připojit ke svým rodinám, nebudou riskovat – nepůjdou nelegální cestou. Pokud bude k dispozici legální cesta, ministerstvo vnitra bude moci kontrolovat a vědět, kdo jsou, a bude to lepší i pro bezpečnost Spojeného království. Většina rodinných příslušníků, kteří chtějí přijet, jsou ženy a děti, které jsou v Afghánistánu ohroženy.

* Jméno bylo změněno

<https://www.refugeecouncil.org.uk/latest/stories/habibs-story/>